

Κυριακή 24η Δεκεμβρίου 2023

Κυριακή πρό τῆς Χριστοῦ Γεννήσεως.

(Ματθ. 1, 1 – 25).

«ἡ παρθένος ἐν γαστρὶ ἔξει καὶ τέξεται υἷόν» (Ματθ. 1, 23).

Λαμπροφορεῖ ἡ κτίση σήμερα καὶ χαίρεται, διότι ἔρχεται ἡ ὥρα πού «ἡ παρθένος ἐν γαστρὶ ἔξει καὶ τέξεται υἷόν», τόν δικό της πρωτότοκο υἷό καὶ πρωτότοκο Υἱό τοῦ Θεοῦ καὶ πρωτότοκο ὅλης τῆς οἰκουμένης. Ἔρχεται ἡ ὥρα νά ἀνατείλει στόν κόσμο τό «φῶς τό τῆς γνώσεως». Ἔρχονται τά Χριστούγεννα! Ἔρχεται ἡ ὄγδοη καὶ ἀτελεύτητη ἡμέρα τῆς ἔνσαρκης ἀποκάλυψης τοῦ Θεοῦ Λόγου.

Ὁ Νηπιάσας Λυτρωτῆς φέρνει τό «φῶς τό τῆς γνώσεως», πού εἶναι ἡ γνώση τῆς ἀληθινῆς ζωῆς. Ἡ ἀληθινή ζωή εἶναι αὐτός ὁ ἴδιος ὁ

Ἰησοῦς Χριστός. Ἀποκαλύπτει τόν ἑαυτό Του, γιά νά Τόν γνωρίσουμε καί νά βιώσουμε αὐτό πού ἔρχεται νά μᾶς πεί: «ἐγώ εἰμι ἡ ὁδός καί ἡ ἀλήθεια καί ἡ ζωή». Ὁ ἀφεγγής καί ὑπόγειος βίος τῶν ἀνθρώπων φωτίζεται ἀπό τόν «ἥλιον τῆς δικαιοσύνης». Τό σπαργανωμένο βρέφος μέσα στό σκοτεινό σπήλαιο γίνεται τό κεντρικό ἀντικείμενο κάθε ἀνθρώπινης ἀναζήτησης. Τό σκοτάδι τῆς ἄγνοιας δέν μπορεῖ πλέον νά ἐμποδίσει τήν ἀναζήτηση καί τή γνώση τοῦ Θεοῦ. Ὁ ἴδιος ὁ Λυτρωτής προσφέρει τόν ἑαυτό Του ἀπλόχερα νά Τόν γνωρίσουμε καλά, μέσα ἀπό τήν ἔνωσή μας μαζί Του καί μέσα ἀπό τήν ταύτιση τῆς ζωῆς μας μέ τή δική Του ζωή.

Ὁ Υἱός τῆς Παρθένου μᾶς καλεῖ κοντά Του: «δεῦτε πάντες οἱ κοπιῶντες καί πεφορτισμένοι καὶ ἐγώ ἀναπαύσω ὑμᾶς». Μᾶς καλεῖ νά στρέψουμε τίς αἰσθήσεις μας πρὸς τά πάνω, πρὸς τά δίπλα καί πρὸς τά μέσα. Πρὸς τά πά-

νω μέ τήν προσευχή καί τή μυστική ἔνωση μαζί Του διά τῶν μυστηρίων. Πρός τά δίπλα μέ τήν ἔμπρακτη καί ἀφειδώλευτη ἀγάπη. Πρός τά μέσα μέ τήν αὐτομεμφία καί τή μετάνοια.

«Ἡ παρθένος ἐν γαστρὶ ἔξει καί τέξεται υἱόν», γιά νά ἀπολαμβάνουμε τή γνωριμία μ' αὐτόν τόν Υἱό μέ τήν προσευχή. Ἡ συνομιλία μέ τόν Θεό γίνεται πιά ἀπαραίτητη καί ἀπό τήν ἀναπνοή. Ἡ προσευχή εἶναι ἀσφαλῆς δρόμος θεογνωσίας. Μέ τήν προσευχή δέν μιλάμε γιά τόν Θεό, μιλάμε μέ τόν ἴδιο τόν Θεό. Τά μυστήρια δέν εἶναι τυπικές πράξεις λατρείας. Εἶναι οὐσιαστικές καί μοναδικές εὐκαιρίες μέθεξης τοῦ Θεοῦ. Ὅσο ἐμεῖς ἀνεβαίνουμε πρὸς τά πάνω, τόσο ὁ Λυτρωτής ἐπαναλαμβάνει τήν ὀρμητική Του βουτιά πρὸς τά κάτω. Ἔτσι φωτίζει τά σκοτάδια τῆς ψυχῆς μέ τό φῶς τοῦ προσώπου καί τῆς παρουσίας Του.

Τό «φῶς τό τῆς γνώσεως» ἀνατέλλει στή σκοτεινή ζωή μας καί ὅταν στρέψουμε τίς

αίσθήσεις προς τόν διπλανό μας. Ὁ μαθητής τοῦ Εὐαγγελίου δέν βλέπει ξένους, βλέπει μόνον ἀδελφούς. Ὅποιος σκύβει νά φιλήσει τό Θεῖο Βρέφος, εἶναι ἕτοιμος νά φιλήσει κάθε πλάσμα τοῦ Θεοῦ ὄχι μέ τό φίλημα τοῦ Ἰούδα ἀλλά μέ τό φίλημα τῆς ἀληθινῆς ἀγάπης, διότι καί ὁ ἴδιος δέχεται πλουσιοπάροχα τόν θεϊκό ἀσπασμό. Ὅποιος θέλει νά γεμίσει ἀπό Χριστό, πρέπει νά ἀδειάσει ἀπό μίσος. Δέν χωράει ὁ Λυτρωτής στούς στενόκαρδους. Ὅταν ἡ καρδιά πλατύνει καί ἀνοίξει, ὅταν χωρέσει μέσα ἐχθρούς καί φίλους, γνωστούς καί ἀγνωστούς, ἀγαπητούς καί ἀντιπαθεῖς, ὁμοϊδεάτες καί ἀντιφρονοῦντες, ἡμέτερους καί ἀλλότριους, τότε μπορεῖ νά προσκαλέσει τόν σαρκωμένο Λυτρωτή νά στήσει τή φάτνη Του στά δικά της σκοτάδια. Τότε ἡ ἀγάπη δέν εἶναι λόγια. Ἡ ἀγάπη γίνεται πράξη, πού ξεκινάει μέ τό σεβασμό προς τόν ἄλλο καί καταλήγει στή θυσία ὑπέρ τοῦ ἄλλου.

Πιστεύουμε σ' έναν αναξιοπρεπή Θεό! Δέν ντράπηκε ν' αφήσει τή δόξα Του καί νά κατεβεί μέσα στή λάσπη τῆς ζωῆς μας, γιά νά μᾶς ἀγκαλιάσει. Ἄν θέλουμε νά Τόν γνωρίσουμε ἀληθινά, πρέπει νά γίνουμε τό ἴδιο ἀναξιοπρεπεῖς μ' Ἐκεῖνον. Νά προδώσουμε τήν ὁποιαδήποτε αἴσθηση ἀξιοπρέπειας, ν' αφήσουμε τήν κάθε εἶδους ἀσφάλεια, νά βγοῦμε ἔξω ἀπό τό κάκαδο τοῦ ἐγωισμοῦ καί νά συναντήσουμε τόν ἐλάχιστο, τόν περιφρονημένο, τόν ἀπόκληρο τῆς «καθώς πρέπει» κοινωνίας, γιά νά τοῦ δώσουμε ἀπό τό ὑστέρημά μας τό δίλεπτο τῆς ταπεινῆς ἀγάπης. Ἔτσι ἡ ἀγάπη «οὐδέποτε ἐκπίπτει». Αὐτή ἡ ἀγάπη ἔφερε τόν Ἄκτιστο στήν κτίση, γιά νά ἀπολαύσουμε ἐμεῖς, οἱ κτιστοί, τίς ἄκτιστες ἐνέργειές Του.

Ἡ τελευταία κίνηση, γιά νά κατακτήσουμε τή γνώση τοῦ Υἱοῦ τῆς Παρθένου, εἶναι μία ἀληθινή στροφή πρὸς τά μέσα. Ὁ Θεός

«ἐντός ἡμῶν ἐστί». Τόν κουβαλάμε μέσα μας, διότι εἴμαστε εἰκόνες Του. Ἡ θεογνωσία εἶναι τό εὐλογημένο ἀποτέλεσμα τῆς αὐτογνωσίας. Ἡ αὐτογνωσία εἶναι τό πρῶτο καί σημαντικότερο κατόρθωμα τῆς μετάνοιας. Ἄρα, γιά νά φτάσουμε στήν αὐτογνωσία καί ἀπό ἐκεῖ στή θεογνωσία, πρέπει νά ξεκινήσουμε μέ τή μετάνοια. Χωρίς ντροπή νά παραδεχτοῦμε τά λάθη μας. Χωρίς δισταγμό νά τρέξουμε νά τά ἀκουμπήσουμε στό πετραχήλι τοῦ πνευματικοῦ. Νά σβήσουμε τίς τύψεις καί τίς ἐνοχές. Ὁ Θεός ἔρχεται στή ζοφερή πραγματικότητα μας, γιά νά σηκώσει τό ἀβάστακτο φορτίο τῆς ἁμαρτίας. Ἀρκεῖ ἐμεῖς νά ἔχουμε τή στοιχειώδη ἐξυπνάδα νά Τοῦ ἐναποθέσουμε αὐτό τό φορτίο. Νά μή συνεχίσουμε νά τό κουβαλάμε, διότι αὐτό τό βᾶρος θά μᾶς παρασύρει στήν ἄβυσσο. Ὅ,τι μᾶς δυσκολεύει δέν εἶναι τίποτε ἄλλο παρά τά ἐπινίκια τῶν ἀμέτρητων σφαλμάτων μας. Ὅσο μένουμε μέ-

σα στήν ἀμετανοησία, τόσο θά μένουμε καί ἐγκλωβισμένοι στήν ὁποιαδήποτε δυστυχία. Ὅσο θεωροῦμε σημαντικά τά δευτερεύοντα καί ἀξιολογοῦμε ὑπερβολικά τά μάτια καί ψεύτικα τούτης τῆς ζωῆς, τόσο θά χάνουμε τά αἰώνια καί σημαντικά, τά μόνιμα καί ἀληθινά ἀγαθά. Ἡ μετάνοια δέν εἶναι μόνον δρόμος θεογνωσίας, εἶναι καί δρόμος ἀληθινῆς εὐτυχίας.

«Ἡ παρθένος ἐν γαστρὶ ἔξει καί τέξεται υἱόν». Ὁ Λυτρωτής ἀποφασίζει νά διακόψει τήν κατάπαυση τῆς Ἑβδομῆς ἡμέρας. Ἔρχεται νά πιάσει δουλειά. Νά θεμελιώσει τήν Ὁγδοῆ ἡμέρα τῆς Βασιλείας Του. Ἔρχεται νά ἀναδημιουργήσει τόν κόσμο ἀπό ἀγάπη. Ἡ ἀπροσμέτρητη ἀγάπη Του δέν Τοῦ ἐπιτρέπει νά μείνει ἀναπαυμένος στόν θρόνο τῆς μεγαλωσύνης Του, ἀλλά Τόν κατεβάζει μέχρι τά σκοτάδια τοῦ σπηλαίου. Τό σπήλαιο γίνεται ἡ αἴθουσα τοῦ θρόνου, ἡ βρωμερή ταῖστρα τῶν

ζώων γίνεται τό βασιλικό ανάκλιτρο καί τά ταπεινά πάνινα σπάργανα γίνονται ἡ βασιλική ἀλουργίδα πού τυλίγει τό θεϊκό κορμί. «Ὁ πλήρης κενουῖται», ἀδειάζει ὁ Θεός μέ μία ἐπιδημία πρός τούς ἀνθρώπους, «ἵνα πρός Θεόν ἐνδημήσωμεν». «Ὁ πλουτίζων πτωχεύει», «ἵν' ἐγώ πλουτίσω τήν αὐτοῦ θεότητα». Τό πρῶτο καί σημαντικότερο γνώρισμα τῆς νέας ἡμέρας, τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ, πού σήμερα παίρνει σάρκα καί ὀστά, εἶναι «τό φῶς τό τῆς γνώσεως». Ὅχι ἡ γνώση γιά Ἐκεῖνον ἀλλά ἡ γνώση Ἐκεῖνου.

Ἐμεῖς, αὐτή τήν ὄγδοη καί τελευταία ἡμέρα, τήν κλητή καί ἀγία, τή μία τῶν Σαββάτων, τή βασίλισσα καί κυρία, τήν ἀέναη, πρώτη καί ἀτελείωτη Κυριακή τῆς σωτηρίας μας, τῆς ἔσχατης ἀλλά καί ταυτόχρονα νέας πραγματικότητας, ἅς πυρποληθοῦμε ἀπό τή φωτιά τῆς ἐπιθυμίας γιά Ἐκεῖνον. Τό «φῶς τό τῆς γνώσεως» τοῦ Υἱοῦ τῆς Παρθένου ἅς εἶναι ἡ δρο-

σερή φωτιά πού θά μᾶς ἀναψύχει στό καμίνι τοῦ κάθε πειρασμοῦ. Ἄς κάψουμε μέσα μας ὅ,τι μᾶς ἀποξενώνει ἀπό τόν Υἱό τῆς Παρθένου καί ἄς Τόν ὑποδεχτοῦμε μέ τά λόγια τοῦ ὕμνωδοῦ: «πῦρ παμφάγον λιπόντες, πῦρ δροσίζον θεωροῦμεν, παιδίον νέον, τόν πρό αἰώνων Θεόν». Ἀμήν.